

voor J., eternal flame

VOOR-

En zo is alles alsof
niets is gebeurd. Haar
haar hetzelfde, dezelfde
ruit, jas, tas, stilte. Alleen

geen samen, een ander
van een paar jaar eerder, o,
hoe 't kan verkeren. Wijzer
zijn wij niet, wel grijzer, en ...

I

Waar, wanneer en hoe te beginnen? Er was eens, er waren eens ... nein, het is geen sprookje. O, te hopen op lang & gelukkig leven; en zo gaat alles z'n gangetje en wee degeen die vraagt: Waarom?

We verzwijgen het, tellen de vingers van elkaars hand, dingen af tot het klopt. Oh, we weten dat we voelen dat we dromen, zulks zij genoegzaam bekend. Enkelvoud: mij. Meervoud: mis. Amen!

II

Zij was eerst later, bij de post, op Schiphol – ver van dagelijksheid, en jah, liefde op het eerste gezicht, als ik dat zo noemen mag; maar waarom niet, wat geeft het om dat te doen, als het zo was, daar – ter plekke.

Het liep zo, dat het thuis ging vonken: weg van mijn taal vond ik haar taal onderweg, samen hand in hand en gelukkig, zo gelukkig, te gelukkig, tot tranen toe lachend om de bittere kou, en in, maar dat was later.

III

Ik denk aan onze eerste, echte nacht samen – het
haar van haar een blond gordijn om deze kop, de
kop waarin het kakelt – en ik eindelijk, eindelijk,
rooskleurig dorst te dromen, wist wat 'vurig' was.

Dat was toen, 't toen van zon, zee, zand, duin, oh,
eerst vanzelfsprekend, later ons wikken en wegen
aan 'n gouden gracht – uitgerekend op een brug-
genhoofd, zonder dat zulks symbolisch was, toen.

IV

Maar ach, we waren jong, zoals dat heet: nu zijn we een paar jaar ouder, al jaren geen paar. Dat moest er van komen, want wie jong is vermoedt wijs te zijn, dat keuzen gemaakt zullen worden, knopen bestaan

om door te hakken – de zeer oude kraait dat het bij dromen is gebleven, er niets anders is dan het heden dat machteloos hangt tussen toekomst & toen; doch men schijnt het niet te willen weten, ontregelt licht.

V

En daarom zo zwaar: de hele wereld in het hart,
zonder relativering dat de wereld 'n verzameling
scherven is – tot je ouder bent geworden, merkt
dat dit beginsel in beginsel behoorlijk rammelt;

dat de morgen blauwt, de vogels fluiten, de zon
los van hoe je alles wendt of keert, hoe dan ook
nachten breekt met dagen, zoals de maan dagen
breekt met nachten – maar zulks tot daaraantoe.

VI

Kom, door! Waarom? Omdat dit antwoorden dient, als die er tenminste zijn, waar & wanneer dan ook – waarom ik zonder haar back-packend door Z. trok, waarom zij zonder mij in een gasthuis in RG bleef.

Niet eerder had ik iemand zo gemist en zo ver weg zo dichtbij in mijn hart gevoeld. Doorreizen! Door, noordwaarts, verder, voorwaarts – mijl na mijl, meer stappen maken, meer, enkel gaan om terug te keren.

VII

Terugkeren is niet hetzelfde als blijven, en blijven is anders dan terugkeren. Ha, men hoeft niet het licht van de tunnel des levens te kennen om hier bekend mee te wezen, 'n beklad tunneltje in A'dam volstaat.

Maar jah, in A'dam was ik niet. Ik was weg. Nog net niet de weg kwijt, m'n stevig onderweg-zijn speelde er vast een rol in, een kompas waar niemand iets aan had/heeft - 't scheelt dat ik niet niemand ben, toch?!

VIII

Ik weet wat ik doe omdat ik ík ben en ik weet wat zij doet omdat zij zík is. Maar o, wie wij samen zijn, dat is wat niemand weet. Is het daarom dat ik jaren her mij herkende in het onbekende: herkenning als

een vorm van erkenning, o, dat wat men is bestaat, bestond, zal bestaan; is het daarom dat ik jaren later de wereld ontdeed van wat men kent, omdat zulke kennis een spiegel is, ik het andere zoek dat ik ben?

IX

Het moment dat ik meende het andere gevonden te hebben in zus of zo, overmoed? Oh, nu denk ik, god, voel ik, de betovering van deze droom: zij, de enige, de enige bij wie ik mij verbonden voel met mij-zelf,

de enige die IJsland, schapen en kwikzilveren dubbelsterren op een rijtje heeft, ja, de enige reden waarom wij de keus maakten die wij kozen, wat we allicht ook om andere redenen hadden moeten doen of laten, eh?

X

Misschien vergis ik me – misschien dat ik later besef, of nu al, sluimerend vermoeden, dat zij niet is wie ik denk, voel, droom en hoop dat zij is. Maar wie weet dat: niemand weet wie men is; men herkent zich via

via, stelt dat het andersom niet anders is – een boude bewering op grond van niets, maar er wordt vandaag de dag toch zoveel geponoord; een hele uitzet zou je daaraan hebben kunnen verdienen, als ... 't is me wat!

POST.

zo, nu, jaren verder
en weer winter, weer
zomer en niemand die
iets meldt of wat zeggen

zal. Domweg vergeten
zoals wij liefhadden, toen
minder lief, toen liever niet,
om 'n vage kennis te citeren?!

NABRENG

Wat was, is geweest – ja, een open deur van heb ik jou daar, maar, ik heb jou niet, en, jij hebt mij niet: zo gaan die dingen / de dingen gaan zo. Men mist meer dan men meemaakt, toch, wat hebben jij&ik,

wij, niet meegemaakt? Ik kan het je op een briefje geven, geen boterbriefje evenwel, zo ging het niet, hoe het wel ging staat wel en niet in dit bundeltje, haast een salsa; onthoud hoe men kalk kan blussen!

COLOPHON

*Niets van deze uitgave
mag worden verveelvoudigd,
op welke wijze dan ook,
als mijn toestemming ontbreekt.*

*markiske@hotmail.com
<http://www.ikmasker.nl>*

